

ကြယ်ခနစ်လုံးနှင့် နဂါးဘုရင် မြန်မာပြန် - ဆရာခွန်

မ
ရင်း

စာ

ရေး

ဆ

ရာ

-

ကုလုံ

စာစဉ် - ၁

(၁-၁၅)

လှိုဏ်

သည်းဖို

သိုင်းစုံထောက်

ဝတ္ထုကြီး

Dragon King With Seven Stars
By Gu Long

အပိုင်း(၁)

၄လပိုင်း ၁၅ရက်နေ့။

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်လိပ်များကင်းစင်၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး သာယာလှပနေသည့် နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

သည်နေ့က ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

ကျိနန်မြို့တွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည့် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဆွန်ကျိချန်း မှာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့လေသည်။ သူက အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် သူ ဝတ်ဖို့ရန် အဝတ်အစားများက အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို အဝတ်အစားများအား ကြိုတင်ပြင်ဆင် စီစဉ်ပေးထားရသူမှာ လင်ကျင်းညံ ဟု အမည်ရသည့် မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ လင်ကျင်းညံမှာ သာမည အစေခံ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ နန်းတော် ကြီးတွင် ဧကရာဇ်မင်းကြီး၏ ဝတ်စားတန်ဆာများကို ပြင်ဆင် ဝတ်စား ပေးရသူ နန်းတွင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ကာ နန်းတွင်းသူ ၁၆ ယောက်ကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသည့် နန်းတွင်းအစေခံ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးကြီးက အိပ်ရာမှ ထကာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍ အဝတ်အစားများ ကို ဝတ်ဆင် လဲလှယ်ပြီးသွားသောအခါ အိပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက်ရှိ ခန်းမ တွင် ထိုင်ကာ ဂူယိတောင်တန်းမှ တရုတ်ပြည်၏ နာမည်ကျော် "အူ လောင်" လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အထူး မြင်းရထားဖြင့် ကျိနန်မြို့ရှိ ၇၇ ခုသော သူ၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို

စစ်ဆေးရန် ထွက်ခွာလေတော့သည်။

သူဌေးကြီး ဆွန်ကျိချန်းမှာ အနည်းငယ် ထူးဆန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက လူအများ ကျင့်သုံးနေထိုင်လေ့ရှိသည့် နိစ္စရူဝ ဘဝလူနေမှု ပုံစံများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သူက သူ၏ ဖောက်သည်များနှင့် မကြာခဏ ဆိုသလို အပြင်တွင် သောက်စားမှုးယစ်နေတတ်သော်လည်း သူ၏ လုပ်ငန်းများကို နေ့စဉ် စစ်ဆေးသည့် အလုပ်ကို မည်သည့်အခါကမျှ အထိခိုက်မခံခဲ့ပေ။ ထို့အပြင် သူနေ့စဉ် လှည့်လည်စစ်ဆေးသည့် လမ်းကြောင်းမှာလည်း မည်သည့်အခါကမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို စတင်ထူထောင်ရန်မှာ လွယ်ကူသည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ထူထောင်ပြီးသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်မှာ ပို၍ပင် ခက်ခဲသေးသည်။ မည်သူမဆို အောင်မြင်မှုများများ လိုချင်လျှင် များများပေးဆပ်ရသည်မှာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆွန်ကျိချန်းက ထိုနိယာမတရားကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

သူက မိတ်ဆွေများအား အမြဲလိုလို ပြောလေ့ရှိသည့် စကားမှာ

"ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတာဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးချင်မှ လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာတာက ဆင်းရဲတာထက်တော့ အများကြီး ပိုကောင်းတယ်ဗျ"

ဟူသတည်း။

ဆွန်ကျိချန်းမှာ အရပ် ဖိပေခန့် ရှိသည်။ သူက အလုပ်ကြိုးစား၍ မိမိ

ကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု မြင့်မားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ၏ ပြိုင်ဘက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ ၊ ကုန်သည်များနှင့် မတူသည်မှာ သူက မိမိ ကိုယ်ကိုယ် အမြဲပျော်ရွှင်နေအောင် ထားနိုင်ခြင်းပေတည်း။

နှစ်ပေါင်းများစွာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ၊ အရက်ကောင်းများကို စားသောက်ခဲ့သည့် အကျိုးဆက်အဖြစ် သူ၏ ဗိုက်မှာ အနည်းငယ် စူထွက် နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တိကျသပ်ရပ်စွာ ချုပ်လုပ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကြောင့် သူက ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် များစွာ ပို၍ နုပျို နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သူက မြင်းကိုလည်း ဒုန်းစိုင်းစီးနိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

အရက်ကိုလည်း သောက်နိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဖြည့်ဆည်းရန် အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်သည့် မိန်းမများ၏ အလိုဆန္ဒကိုလည်း သူက ကောင်းစွာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ သူက ဖော်ပြ ပါ အချက်များထဲမှ နောက်ဆုံးအချက်ကို အခြားသူများအား အမြဲလိုလိုပင် သတိပေးနေတတ်သည်။ အခြားသူများကလည်း ထိုအချက်များကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဆိုလျှင် ဆွန်ကျီချန်းကဲ့သို့သော လူမျိုးက အဘယ်မှာလျှင် သေချင်စိတ် ရှိနေနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော်

စွန်ကျီချန်းက အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သည့် အခါတိုင်းတွင် နာမည်ကျော် လုံခြုံရေးသိုင်းသမားများစွာ ခြံရံလိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ ကျူးပုတောင်းမှာ အဆိုပါသိုင်းသမားများထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျူးပုတောင်းကို "တိုက်ဆန်းတောင်တန်းကြီးကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သူ" ဟု

လည်း ခေါ်ကြသည်။ သူက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း လုံခြုံရေးလိုက်သည့် အလုပ်ကို ၉၁ကြိမ်တိုင်တိုင် အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆွန်ကျီချန်း၏ မြင်းရထားမှာ အထူးပြုလုပ်ထားသည့် အထူးရထား ဖြစ်သည်။ အဆိုပါမြင်းရထားအား ဓားလုံလက်နက်များ တိုးမပေါက်နိုင်ပေ။ မြင်းရထားအား ဆွဲသည့် မြင်းများမှာလည်း "အနောက်နယ်သို့ တိုက်ခိုက်သည့် ဗိုလ်ချုပ်" ဟု အမည်ရသည့် မြင်းမွေးမြူရေးခြံမှ မြင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မြင်းများအားလုံးမှာ မြင်းကောင်းများချည်းသာ ဖြစ်ပြီး ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် သက်လုံနှင့် လျင်မြန်မှုတို့နှင့် ပြည့်စုံလေသည်။ ထို မြင်းများမှာ မိုင် ၄၀၀ ခရီးကို တစ်နေ့တည်းနှင့် ရောက်အောင် မရပ်မနား ပြေးလွှားနိုင်ကြပေသည်။

သူ၏ ကြီးမားခန့်ညားသည့် စံအိမ်တော်ကြီးကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာ လုံခြုံရေး တင်းကျပ်စွာ ချထားလေသည်။ ထိပ်သီးအဆင့် သိုင်းသမားများ စွာက အုပ်စုလိုက် အဖွဲ့များခွဲကာ အဆိုင်းပေါင်းများစွာဖြင့် နေရောညပါ အလှည့်ကျ စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

ဆွန်ကျီချန်းကဲ့သို့သော လူမျိုးကို သိချိုင်းသို့ ပို့နိုင်ရန်မှာ မည်သို့မျှ လွယ်ကူလှသည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပေ။

မည်သူမျှလည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မည်သူကမှလည်း မစွန့်စားရဲကြချေ။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီး ဆွန်ကျီချန်းတစ်ယောက် အသတ်ခံရလိမ့်မည်ဟု မည်သူက မျှော်လင့်ထားကြလိမ့်မည်နည်း။

မမျှော်လင့်နိုင်သည့် အဖြစ်များကို ကြိုတင်ကာကွယ်သောအားဖြင့် ဆွန်ကျီချန်းက နေ့လယ်စာကို "ငွေဒင်္ဂါးသုံးပြား" ဟု အမည်ရသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ စားသောက်လေ့ရှိသည်။

များသောအားဖြင့်မူ သူက ဗိုက်ပူထွက်လာမည့်အရေးကို စိုးရိမ်၍၎င်း၊ သူက အရက်ကို ပုံမှန်သောက်သုံးသူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ၎င်း၊ သူက အူလောင်လက်ဖက်ရည်ကိုသာ သောက်သုံးပြီးနောက် နေ့ဘက်တွင် မည်သည့် အစာကိုမျှ စားသောက်လေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူက နေ့လယ်စာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်ဇီဇာကြောင်လေ့ ရှိပေသည်။

သူက "ငွေဒင်္ဂါးသုံးပြား" စားသောက်ဆိုင်တွင်သာ စားသောက်လေ့ရှိသည့် အကြောင်းရင်းများစွာ ရှိသည်။

ထိုဆိုင်မှာ သူပိုင်ဆိုင်သည့် ၇၉ခုသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်မှ စားဖိုမှူးချုပ်မှာလည်း တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းနယ်မှ နာမည်ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ "ငါးမန်းတောင်ဟင်းချို" နှင့် "ငါးမန်းတောင်စဉ်းကော" ဟင်းတို့မှာ သူ့မိသားစုပိုင် လျှို့ဝှက် ဟင်းအမယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဟင်းချက်နည်းများကို မိသားစုဝင်များကိုသာ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေပေးသည်။ မိသားစုဝင်တိုင်းပင် မရနိုင်ချေ။ ကံကောင်းသူအရည်အချင်းရှိသူများသာ ထိုချက်ပြုတ်နည်းကို ဆက်ခံနိုင်လေသည်။ ဆွန်ကျိချန်း အနှစ်သက်ဆုံး ဟင်းလျာမှာလည်း "ငါးမန်းတောင်" ဟင်းလျာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် "ဒင်္ဂါးသုံးပြား" စားသောက်ဆိုင်၏ ဆိုင်ထိုင်ကြီး ကျန်းနန်ယန်မှာလည်း အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်ကြေးများသူ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာ မကသေးပါ။ သူ၏ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝမှုနှင့် နှုတ်မှုစွမ်းရည်တို့မှာလည်း ဆွန်ကျိချန်း စိတ်ကြိုက်ဖြစ်လေသည်။

"ဒင်္ဂါးသုံးပြား" စားသောက်ဆိုင်မှာ အလွန်အောင်မြင်ကာ ဖောက်သည်

များစွာ ရရှိနေသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်း
တော့ချေ။

စွန်းကျီချန်းက လူအများအား ကြည့်ရှုခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ သူ
အား လူအများက ကြည့်ရှုခြင်းကိုလည်း သူက ခံယူလိုပေသည်။

ယနေ့တွင်လည်း ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် သူဌေးကြီး စွန်းကျီချန်းက
"ဒဂီးသုံးပြား" စားသောက်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစား၍ အရက်အနည်းငယ်
သောက်သည်။

များသောအားဖြင့် သူက ကျူယီချင်အရက်၊ မော်ထိုင်းအရက်၊ တကျူး
အရက်၊ နုယာဟုန်း အရက်၊ မယ်ခွေးလူ အရက်၊ စသည့် နာမည်ကျော်
အရက်ကောင်းများကို သောက်လေ့ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဘာလီအရက်
နှင့် ဂူချိုင်းပိုင်အရက်ကဲ့သို့သော် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ တင်သွင်းသည့်
အရက်များကိုလည်း သောက်လေ့ရှိပေသည်။

ယနေ့တွင်မူ သူက ပို၍ပင် ရှားပါးသည့် အရက်တစ်မျိုးကို သောက်နေ
လေသည်။ ထိုအရက်ကား "ပါရှားပိုင်နီ" အရက်ပင်တည်း။

"ဒဂီးသုံးပြား" စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစစ်ဆေး
ရေး ခရီးစဉ်၏ နောက်ဆုံး နေရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက နေ့လယ်စာ စား
ပြီးသည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အိပ်ဆောင်တွင်းသို့ ဝင်၍
တစ်ရေးတမော အိပ်သည်။ သူ၏ အိပ်ဆောင်သို့ မည်သည့် ဧည့်သည်မျိုးကို
မှ အဝင်ခံလေ့မရှိပေ။ သူက တရေးတမော အိပ်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ
ထကာ သူ၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ပြုလုပ်မြဲအတိုင်းပင်
ပြုလုပ်နေခဲ့သည်သာတည်း။

မည်သို့ပင် ဆိုကြပါစေ ... လောကကြီးတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းသည်
ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းထက် များစွာ ပို၍ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသည်မှာကား

အမှန်တရားပင် မဟုတ်ပါလော။

ဆွန်ကျိချိန်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်လူသားထက်မဆို ပို၍ ချမ်းသာသည်။ ပို၍လည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းသည့် ဘဝကို ရရှိစံစားနေရသည်။

မည်သူမှ သူ့အား သတ်ဖြတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့အား သတ်ပစ်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူက အသတ်ခံရသည် ဆိုသည်မှာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

စွန်ကျိချိန်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲပျော်ရွှင်နိုင်ရန် ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်နေ တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူက အရာရာတိုင်းတွင် တိကျသည်။ စည်း စနစ်ကျနသည်။ သူ၏ အဝတ်အစား ၊ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်မှ အစ သူ၏ နေအိမ်နှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအဆုံး အရာအားလုံးကို တိ ကျသည့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများ အတိုင်းသာ ထားရှိလုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ထိုသို့သော လူမျိုး အိပ်စက်အနားယူသည့် အိပ်ခန်းမှာလည်း အလွန်ဇိမ်ရှိ ကာ နေချင်စဖွယ် တိုက်ခန်း ဖြစ်နေသည်မှာ မထူးဆန်းတော့ချေ။

ဦးနှောက်ဉာဏ်ကောင်းသူများ အနေဖြင့် သူ၏ အိပ်ခန်းကဲ့သို့သော အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို စိတ်ကူးယဉ်မိကောင်း ယဉ်မိမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ အိပ်ခန်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုမူ စိတ်ကူးထဲတွင်ပင် မြင်တွေ့နိုင်မည့် လူမျိုးကမူ ရှိနိုင်မည် မထင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ ရောက်ဖူးသူဟူ၍ မရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူ၏ အိပ်ခန်းက သူ့အတွက် အိပ်စက်အနားယူရန်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက အိပ်စက်အနားယူသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူက မိန်းမများကို လုံးဝ အလိုမရှိပါ။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ သူက မိန်းမများနှင့် ရှိနေသည့် အချိန်မျိုးတွင်လည်း အိပ်စက်အနားယူခြင်း လုံးဝမပြုတော့ချေ။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူက မနားပါ။ အိပ်လည်း မအိပ်ပါ။

ဇနီးမယားနှင့် မိန်းမ ...

ဤနှစ်မျိုးမှာ အလွန်ခြားနားသည်။

"ဇနီးမယား" ဟူသည်မှာ ယောက်ျားများအတွက် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှသာ မကပါ။ ကြိုးစားရုန်းကန်ရခြင်း၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခများ ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ ခါးသီးခြင်း၊ ချို့မြိန်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ စသည့် လောကဓံတရားများကို အတူတူ မျှဝေခံစားလျက် အပြန်အလှန် နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်သူ၊ ထောက်ကူ ပေးနိုင်သူ ဘဝတစ်ခုလုံး၏ အဖော်မွန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အသက် အရွယ်ကြီးရင့်လာ၍ စိတ်အလိုမကျမှု၊ နာကျင်ခံစားရမှုနှင့် အထီးကျန်မှုများကို ခံစားရချိန်တွင် သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရပေမည်။

ထိုအချက်များမှာ စွန်းကျိချန်းက ဇနီးမယားတစ်ယောက်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဆိုထားသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်များ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် စွန်းကျိချန်းတွင် ဇနီးမယားဟူ၍ မရှိပါ။ မိတ်ဆွေဟူ၍လည်း မရှိပါ။

သူ့တွင်ရှိသည့် မိတ်ဆွေများမှာလည်း မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်များ မဟုတ်ကြပါ။ သူကလည်း ထိုသူများအား မိတ်ဆွေစစ်ဟု ယုံကြည်မထားပါ။

လောကတွင် ထိပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိတတ်ကြသူများသည် အထီးကျန်

ဆန်ကြသည်။ ထိုစကား မှန်၏။

လူတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော နယ်ပယ်တွင် အထွပ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့၏ဘဝမှာ အလွန်ပင် အထီးကျန်နေတတ်သည်ကို မြင်တွေ့ရနိုင်ပေသည်။

ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် ယနေ့ညနေခင်းတွင်လည်း ညနေစောင်းသည်နှင့် စွန်းကျိချန်းက အခြားသူများ မရောက်ဖူး မမြင်ဖူးသည့် သူ၏ အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက သူ၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ဖူးခံလျှင်လည်း ထိုသူမှ အံ့ဩခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်း၊ လေးစားအားကျခြင်း စသည့် ခံစားချက်မျိုးစုံကို ခံစားရမည်မှာ မုချပင် ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် သူကအပြင်မှ ပြန်လာတိုင်း တစ်ရေးခန့် အိပ်စက် အနားယူနေကျ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူက မအိပ် ဖြစ်သေးပါ။ သူက သူ၏ အိပ်ရာနှင့်တွဲလျက် လျှို့ဝှက် အခန်းလေးထဲမှ လည်ဆွဲတစ်ကုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုလည်ဆွဲမှာ ပါရှန်းပြည်မှ ရွှေဖြူ (ပလက်တီနမ်) သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားကာ မြကျောက်များ စီခြယ်ထားသည်။

အိပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား အလွန်ပင် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခု ရှိသည်။ ဧည့်ခန်း၏ နံရံများတွင် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ "ဂူတောက်စီး" ၏ ပန်းချီကားများနှင့် "ဝမ်စီးကျီ"၏ လက်ရေးလှ ပန်းချီ များကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

စင်ကလေး တစ်ခုပေါ်တွင်မူ ကျောက်စိမ်းပန်းအိုးလေး တစ်လုံးကို တင် ထားသည်။ အခန်း၏ အလယ်တွင်မူ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင်

နန်တော်ထဲတွင် အသုံးပြုကာ ထိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည့် လက်တင်ထိုင်ခုံကြီး တစ်လုံးကို တံခါးဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ချထားသည်။

သူက ထိုထိုင်ခုံကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် အခန်းပြင်ဘက်မှ စောင်းကြိုးခတ်သံ တစ်သံက ချိုသာ ကြည်မြစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ တွေ့ဆုံရမည့်သူ ရောက်ရှိလာလေပြီ။

ထိုသူမှာ မိန်းမပျိုလေး "လျူကျင်းညံ" ပင်တည်း။

လျူကျင်းညံ မှာ အလွန်ချောမောလှပကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ အတွေ့အကြုံရ ငှဲ့ မိန်းမစေ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများ ချုပ်လုပ် ခြင်း အတတ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်။ သူမက အသက် ၁၁နှစ်အရွယ်က ပင် ဧကရာဇ်၏ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး နောက် အသက် ၂၁နှစ် အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် စွန်းကျိချန်းထံသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိကာ စွန်းကျိချန်း၏ အဝတ်အစားများ၊ ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များ၊ နဖူးစည်းပဝါ၊ ခေါင်းစည်းပဝါနှင့် ဦးထုပ်များ၊ ခေါင်းစွပ်များကို ချုပ်လုပ် ပြင်ဆင်ပေးနေသူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤလောကကြီးတွင် စွန်းကျိ ချန်း၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားအား သူမထက်ပို၍ သိမြင်နိုင်သူဟူ၍ မရှိ ပေ။

သူမကဲ့သို့သော အပ်ချုပ်သည်မျိုးမှာ အလွန်အချိုးအစားကျနကာ သက် သောင့်သက်သာ ရှိစေမည့် အဝတ်အစားများကိုသာ ဝတ်ဆင်လိုသူများ အတွက် အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေမည်မှာ မလွဲပါ။

အမှန်တကယ်တွင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အား နားလည်သိရှိနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ သူမက ပွင့်လင်း ကာ ထိရောက်သည့် တိုက်ရိုက်နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုကာ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သိရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ဤနည်းဖြင့် လျူကျင်းညံက စွန်းကျိချန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား အနုလုံ ပဋိလုံ မှတ်မိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျူကျင်းညံက ချောမောလှပသည်။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည်။

ညတစ်ည ... ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့် ည ... ချိုမြိန်ယစ်မူးဖွယ် ကောင်းသည့်ည ...

ထိုညက ည၏ လေပြေလေညင်းလေးများကလည်း ဖြည်းဖြည်းညင်သာနှင့် ပြေပြေ ညင်းညင်း တိုက်ခတ်နေခဲ့၏။

သို့သော် ထိုညမှစ၍ သူမက ခါတိုင်းကဲ့သို့ စွန်းကျိချန်းနှင့် ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ နေထိုင်ခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်ခဲ့မိတော့ပါ။ စွန်းကျိချန်းကလည်း ထိုညကို မေ့လျော့နေခဲ့ဟန်တူသည်။ ထိုညကုန်လွန်ပြီးနောက် ယခုအချိန်ထိ အချိန်ကာလများစွာ ကြာသည့် တိုင်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်က သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တာဝန်ဝတ္တရားများ အတိုင်းသာ ပြုမူဆက်ဆံ နေခဲ့ကြသည်။

လျူကျင်းညံမှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းစွာက နန်းတော်ကြီးအတွင်း သီးခြားကမ္ဘာလေးထဲတွင် အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရခြင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝင်လုလု နေလုံးကြီး၏ အလင်းရောင်က ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ဖြာကျနေသည်။

ဆွန်ကျိချန်းက လျူကျင်းညံ၏ လှပသော်လည်း အေးစက်နေသည့် မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောသည် ...

"ဟင်း ၁၀နှစ်တောင် ရှိသွားပြီနော် ... ၁၀ နှစ် ဟုတ်ရဲ့လား"

"အင်း ၁၀နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ"

လျူကျင်းညံ၏ မျက်နှာက ပို၍ပင် အေးစက်လာသော်ငြား စိတ်လှုပ်ရှား နေဟန်များက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမကဲ့သို့ လေ့ကျင့်သား ဝနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှား တုန်လှုပ်မှုများ မျက်နှာတွင် ပေါ်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ယခု သူမ၏ ရင်ထဲတွင် စူးရှစွာ နာကျင်နေသည်။

ထိုည... နွေဦးရာသီ၏ တစ်ခုသော ည ... ထိုည ... ပြီးသည့်နောက် များစွာသော အချိန်တို့ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူမက ထိုညအား မည်သည့် အခါမျှ မေ့လျော့သွားမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုည၏ အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း အသေးစိတ်မှအစ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပင် အမြဲတမ်း သတိရနေမည်သာ။

ယနေ့ဆိုလျှင် ထိုညမှ စ၍ ရေတွက်လျှင် ၁၀နှစ် ၁လ နှင့် ၃ရက် တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။

စွန်းကျိချန်းက မေးလိုက်သည် ...

"ဒီနှစ်ပိုင်းတွေ အတွင်း မင်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရရဲ့လား"

သူမက အေးတိအေးစက်ပင် ပြန်ပြောသည် ...

"ကျွန်မက ပျော်တယ်လို့ ပြောမှာ မဟုတ်သလို မပျော်ဘူးလို့လည်း ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... အခု ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ ၁၀နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်က မျက်တောင်တစ်ခတ်စာလောက်ပဲ ကြာသေးတယ်လို့ ထင်နေမိပါတယ် ...

အထီးကျန်ဆန်လွန်းစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရတဲ့ အေးစက်စက် ဆောင်းညတွေ ...

နွေဦးရာသီရဲ့ အထီးကျန် ညနေခင်းတွေ ...

အဲဒီအချိန်တွေက တကယ်ကိုပဲ မျက်တောင်တစ်ခတ် အချိန်လေးအတွင်း
မှာပဲ ကုန်ဆုံးသွားနိုင်ခဲ့တာလားရှင် ... "

စွန်းကျိချန်းက ...

"ငါမင်းကို ပစ်ထားခဲ့မိတယ် ဆိုတာ သိပါတယ်လေ"

သူက လည်ဆွဲကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဒါလေးက မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့မဖြစ်စလောက် လက်ဆောင်လေးပေါ့ ... ငါ
မင်းကို ဆင်ပေးချင်တယ် မင်းခွင့်ပြုမလား"

သူမက တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စွန်းကျိချန်းက သူမအနီးသို့တိုးကပ်လိုက်ရင်း ဆွဲကြိုးအား လည်ပင်းတွင်
ဆွဲပေးလိုက်သည့်အခါ သူမက ငိုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၁၀နှစ်ကျော်မျှ သူမအား လျစ်လျူထားခဲ့ပြီးနောက် စွန်းကျိချန်းက
ချိုမြိန်ယစ်မူးဖွယ် ထိုညလေးအား ပြန်လာ၍ အမှတ်ရ တမ်းတလာခဲ့ခြင်း
ပေလော။

စွန်းကျိချန်း၏ လက်နှစ်ဖက်က လျူကျင်းညံ၏ လည်ပင်းပေါ်တွင်
ဆွဲကြိုးလေးအား ကိုင်လျက်သားပင် ရှိနေသေးသည်။

လျူကျင်းညံမှာ အတိတ်အကြောင်းများကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်တွေး
နေလျက် မျက်ရည်များက ပုလလုံးလေးများ စီကာရီကာ ကျဆင်းလာ
သကဲ့သို့ ပါးပြင်မို့မို့ နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျဆင်းလာလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်
ပင် စွန်းကျိချန်းက ဆွဲကြိုးအား ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်အား အားထ
ည့်ကာ ဆွဲလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးက လျူကျင်းညံ၏ လည်ပင်းအား ရစ်ပတ်
လျက် သူမသေဆုံးသွားသည်အထိ ညှစ်ထားလိုက်လေသည်။

"အ ... အစ် အစ် ... "

မကြာမီ လျူကျင်းညံက တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။
လှပသည့် မျက်နှာလေးက အရပ်ဆိုးစွာ ရှုံ့မဲ့နေကာ ညိုမည်းလာသည်။
လှပသည့် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများက ပြူးထွက်လာသည်။

သို့သော် သူမက ဝေဒနာကို ကြာရှည်စွာ ခံစားလိုက်ရခြင်းမျိုးတော့ မရှိ
ပါ။ စွန်းကျိချန်းက သူမအား ဤသို့ အလစ်အငိုက် သတ်ဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်
ဟုလည်း မျှော်လင့် မထားခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် စွန်းကျိချန်းက သူမအား သတ်ပစ်ရန်
လုံလောက်သည့် အကြောင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူက အဘယ်ကြောင့် လျူ
ကျင်းညံအား သတ်ပစ်လိုက်သည်ကို မည်သူမျှ ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်
ပါ။

သို့သော် ...
